

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 P 221123 17 Rev
Sarajevo, 09.11.2017. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amire Sadović, kao predsjednice vijeća, Emine Hulusija i Gorana Nezirovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B.N. iz S., ul. ..., S., protiv tuženog K.P. iz S., ministarstvo ..., zastupanog po punomoćniku K.K., advokatu iz I., radi diskriminacije, v.sp. 4.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 221123 13 Gž od 07.11.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj 09.11.2017. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 P 221123 11 P od 08.04.2013. godine tužitelj je odbijen sa tužbenim zahtjevom koji glasi:

„Tužba tužitelja B.N. usvaja se u cjelosti iz razloga što je tuženi učinio diskriminaciju prema članu 1. tačke (1) i (2) Zakona o diskriminaciji na teret tužioca, te se kažnjava novčanom kaznom od 4.000,00 KM prema članu 21. tačke (e) citiranog zakona. Kazna se ima platiti u zakonskom roku pod prijetnjom prinudne naplate.“

Tužitelj je obavezan naknaditi tuženom troškove parničnog postupka u iznosu od 842,40 KM, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 221123 13 Gž od 07.11.2016. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji i udovolji tužbenom zahtjevu.

Tuženi je podnio odgovor na reviziju u kojem je osporio osnovanost revizijskih prigovora i predložio da se ista odbije.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ - ZPP, a koji se u ovom predmetu primjenjuje na osnovu odredbe člana 106. stav 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku² ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje diskriminacije i kažnjavanje tuženog, čiju odgovornost tužitelj temelji na činjenici da je tuženi kao načelnik Sektora ... dana ... godine poslao obavijest zavodu ... u kojoj tumači službeni izvještaj broj ... i tvrdi da je isti podnesen protiv tužitelja Kantonalnom tužilaštvu uz citiranje zakonskih odredaba koje ga terete, bez pominjanja da su i osobe Kantonalne administracije osumnjičene u tom istom službenom izvještaju, a po osnovu krivične prijave tužitelja, te da su prijave objedinjene i pod istim brojem poslate nadležnom tužilaštvu. Dana ... godine tuženi je poslao obavijest i tužitelju broj ... od ... godine citirajući isti broj službenog izvještaja i navodeći da su obje prijave objedinjene po nalogu kantonalnog tužioca te poslate Kantonalnom tužilaštvu, iz kojih razloga smatra da je diskriminiran.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev, zaključivši, u bitnom, da tužitelj nije dokazao da se radilo o različitom postupanju tuženog prema njemu u odnosu na zavod ..., niti je tokom postupka ukazao na temelju koje zabranjene osnove je eventualno bio različito tretiran.

Drugostepeni sud je prihvatio kao pravilne pravne zaključke prvostepenog suda.

Nije ostvaren revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Suprotno prigovoru revidenta, pravilno su nižestepeni sudovi u konkretnom slučaju primijenili odredbe članova 2. stav 1. i 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije³.

Za postojanje diskriminacije neophodno je utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica, prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnosti između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava.

Mjera utvrđenosti postojanja ili nepostojanja navedenih činjenica u antidiskriminacijskim parnicama, shodno odredbi člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, raspoređena je tako da je na podnosiocu tužbe teret da sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokaže činjenice na osnovu kojih bi sud mogao zaključiti da ga je tuženi nejednako tretirao na nekoj zabranjenoj osnovi. Tada se teret dokazivanja prebacuje na tuženu stranu, koja je sa stepenom sigurnosti dužna uvjeriti sud da se različit tretman nije dogodio (ili nije dogodio na zabranjenoj osnovi), odnosno da različit tretman ima legitiman cilj i da postoji proporcionalnost između preduzete radnje i posljedice.

¹ „Sl. novine FBiH“ broj 53/03, 73/05 i 19/06

² „Sl. novine FBiH“ broj 98/15

³ „Sl. glasnik BiH“ broj 59/08

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da revident tokom postupka nije iznio i dokazao činjenice na kojima se može utemeljiti zaključak o postojanju diskriminacije.

Prije svega, revident tokom postupka nije ni naveo da zbog ličnih karakteristika mu tuženi nije dostavio obavijest od ... godine, a bez postojanja određene ili određive zabranjene osnove za različit tretman diskriminacija ne postoji.

Pravilan je zaključak drugostepenog suda da odlukom kojom je tužitelj u obavezi naknaditi troškove postupka tuženom, nije povrijeđena odredba člana 18. Zakona o zabrani diskriminacije koja propisuje da nijedno lice koje je prijavilo diskriminaciju ili učestvovalo u pravnom postupku za zaštitu od diskriminacije neće trpjeti nikakve posljedice zbog takvog prijavljivanja ili učestvovanja. Ovo iz razloga što zahtjev za naknadu parničnih troškova je sporedni materijalnopравни zahtjev stranke o kojem sud odlučuje na temelju posebno postavljenog zahtjeva parnične stranke (čl. 396. stav 1. ZPP) i to primjenom materijalnog prava koje je sadržano u procesnom zakonu. Prema tome pravilno je odluka o troškovima postupka donijeta temeljem odredbi člana 386. stav 1. ZPP koja reguliše da stranka, a u konkretnom slučaju tužitelj koji je u cijelosti izgubio parnicu, dužan je protivnoj strani nadoknaditi troškove spora.

Ostali revizijski navodi nisu od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP).

Kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 248. ZPP revizija odbijena.

Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 421,20 KM, jer ova procesna radnja nije bila potrebna za vođenje parnice (član 397. stav 1., u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Amira Sadović, s.r.